

„Jakobe! Jakobe!“ — han standsede midt paa Havegangen, og før hun kunde forhindre det, havde han slaaet Armene omkring hende. Og nu tilstod han for hende alt, hvad han havde gennemlevet og gennemlidt siden den foregaaende Dag, og hvilke Planer han havde for dem begge.

Jakobe gik en Tid tavs med Hovedet paa hans Skulder i en Art lykkelig Selvbedøvelse, som drak hende Blodet af Kinder og Læbe. Hun vidste godt, at hun hverken vilde eller kunde følge ham. Det var ganske umuligt for hende i sin nuværende Tilstand at rejse saa langt bort. Per talte om at være borte et halvt Aar, og paa kortere Tid kunde han absolut heller ikke faa noget virkeligt Udbytte af Rejsen. Men hun vilde da kun blive ham til Byrde og Bekymring.

„Du siger ingenting,“ sagde han, da de var kommen ned paa deres Yndlingsplads paa Stranden med den frie Udsigt over Sundet til den solbeskinnede svenske Kyst. „Synes du ikke om mit Forslag?“

„Jeg veed ikke rigtig, hvad jeg skal sige,“ svarede Jakobe, — hun sad foroverbøjet og halvt bortvendt med Albuen paa Knæet og Hagen støttet mod Haanden; den anden Haand havde Per ikke villet slippe. — „Jeg forstaar saa godt, at du maa ud og rejse igen. Jeg har selv tænkt paa, at det vistnok var nødvendigt for dig ... Men, min Ven, mig faar du ikke med over Atlanterhavet!“

„Men hvorfor? Naar jeg er med dig, kan du jo være ganske tryk. Jeg skal sandelig nok passe paa dig. Eller er det Sørejsen, du er bange for?“

„Aa ja, ogsaa for den. Derfor bliver jeg hjemme ... og venter paa dig. Og jeg skal nok være taalmodig. Men naar du foreslaar, at vi skulde gifte os, inden du rejser, saa tror jeg, du har Ret. Det vilde af flere Grunde være praktisk.“

„Og saa, med det samme vi var bleven rigtig Mand og Kone, skulde vi skilles. Gør du Løjer med mig? For det vilde jo dog være det skrækkeligste Barbari. Jeg kender dig slet ikke igen, Jakobe. Hvor kommer du paa saadanne Tanker? Men det kan jo heller ikke være din Mening. Vel?“

Hun nikkede tavs.